Ciprian Mitoceanu

Jurnalul unui animal de companie

Sunt animal de companie. Este bine?! Este rău?! Şi una şi alta, dar, gândind la rece, cei mai mulți semeni de-ai mei şi-ar schimba bucuroşi locul cu al meu. În fine, cred că şi eu, dacă m-aş bălăci în cocinile lor, tot la fel aş gândi. L-aş invidia pe cel care poartă lesă scumpă, împodobită cu cristale şi diamante sintetice. Aş simți nevoia să-i scot ochii celui care face baie la fiecare sfârşit de săptămână, baie adevărată, nu dizgrațioasa spălătură cu apă murdară din furtunul sub presiune, care te curăță de jegul mai gros, dar ceea ce rămâne tot nu se poate numi curățenie. Da, baie adevărată, cu şampon şi săpun. A trecut multă, multă vreme de atunci, dar încă mai simt pe spate împunsătura jetului de apă. E ca şi cum ai încasa o lovitură de bâtă, una zdravănă de tot, dar care, deşi doare îngrozitor, nu te pune la pământ. Am făcut şi eu astfel de băi şi acum, după ce am petrecut nenumărați ani în calitate de animal de companie, nu m-aş mai întoarce la baia cu jetul sub presiune nici dacă ar trebui să mor de nu o fac. Dizgrațios şi traumatizant, mă lipsesc bucuros de aşa plăcere. Destul de târziu am înțeles că presiunea jetului era în mod voluntar reglată la limita suportabilului deoarece astfel puteau fi îndepărtați paraziții din piele. Ce sunt ăia? Paraziți. Substanța activă din zgarda de la gât mă protejează împotriva unor astfel de neajunsuri. E adevărat, la început antiparazitarul îmi provoca o alergie care se manifesta prin strănut repetat şi pete roşii care îmi provocau usturimi înfiorătoare, dar, după o vizită la un individ în halat care se

exprima într-un mod ciudat, toate problemele au dispărut. Baie săptămânală şi piele lipsită de paraziți, da, hai, invidiați-mă.

Şi masa. Cine nu mă invidiază pentru traiul meu îmbelşugat? În fiecare zi mănânc de trei ori iar de Sărbători şi când stăpânii primesc vizitatori am dreptul şi la porție suplimentară: toate resturile care cad de pe masa stăpânilor. Nu este minunat? Aproape în fiecare zi, am şi de unde alege, cine mai poate face asta? În locul resturilor delicioase, ceilalți primesc numai un terci lipsit de gust, de cele mai multe ori prea fierbinte, care-ți umple gura cu pustule apoase ce nu se vindecă niciodată. Oricine ştie că e mai bine şi pentru stomac şi pentru gură şi pentru piele să-l laşi să se răcorească un pic, dar cine are timp de aşa ceva? Toți cei din țarc sunt prea flămânzi să mai aştepte. Lupta pentru hrană începe din clipa în care îngrijitorul, mereu acelaşi individ uriaş, dotat cu halat verde şi mănuşi de cauciuc vinețiu, răstoarnă găleata cu terci în troaca lungă care se întinde de la un perete la celălalt. Terci de porumb, ovăz sau grâu, terci de soia sau (sper din inimă să nu fie adevărat dar am auzit eu ceva.) făină din oasele înaintaşilor noştri. Puținele ciolane rămase după trecerea prin Abator sunt aruncate într-un concasor cu dinți de oțel şi transformate într-o pulbere care nu e deloc hrănitoare, în schimb conține foarte mult calciu.

Se compară amestecul din găleată cu ce îmi cade mie zi de zi? Nu. Bucățele de ciocolată, pâine prăjită şi alune, fructe mici, cu semințe pe care nu le poți vedea cu ochiul liber, dar care sunt atât de gustoase. Dacă ar fi după mine, nu aş mânca nimic altceva în afară de fructe. Sunt fragede şi zemoase, numai bune de molfăit. Din păcate, nu e după mine; e după cum vor stăpânii. Ei încă nu pot înțelege de ce nu mănânc niciodată carne, carne de prima calitate, suculentă şi tot timpul servită într-un sos argintiu. Carne friptă sau fiartă. Lor li se pare aşa de bună. Mie nu. ŞTIU de unde provine carnea. Ştiu prea bine. EU NU O SĂ MĂNÂNC NICIODATĂ CARNE. NICIODATĂ!

M-am născut într-o fermă, acolo unde, împreună cu alți semeni de-ai mei, aşteptam să devenim mari. Destul de repede am aflat că nimeni nu-şi dorea să devină mare. Mă rog. e un fel de a spune. Fiecare vrea să devină mare, dar, în cazul celor de la fermă, era de dorit ca acel moment să vină cât mai târziu, peste o mie de ani dacă este posibil.

Îngrămădiți în țarcuri suprapopulate care aveau la un capăt un adăpost de scândură negeluită, iar la celălalt troaca de care am pomenit, viața nu era din cale-afară de veselă. Soarele pătrundea printr-o fereastră minusculă şi multă vreme am crezut că aceea este Poarta Universului. Nimeni nu s-a obosit să-mi explice cum este cu fenomenul Răsăritului de Soare dar, foarte probabil, nimeni nu ştia.

Timpul trece greu când nu ai prea multe de făcut, când nu ai nimic altceva de făcut decât să dormi pe scânduri umede şi puturoase şi să te îndopi din terciul fierbinte. Mai exact, nu poți face nimic altceva. Într-un țarc mult prea strâmt pentru nevoile minime de spațiu ale unui singur individ se îngrămădeau şi câte şaptezeci de exemplare. Scânduri murdare de dejecții şi urină, cărămizi lunecoase şi mucegăite. Peste tot câte cineva dispus să te calce pe picioare, sau să te calce pe burtă, pe cap, dacă te-ai gândit să te odihneşti pe unde nu trebuie.

Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, toată suflarea din țarcuri trăia sub povara Abatorului. Abatorul, măcelăria gigantică unde se sfârşea scurtul şi anevoiosul nostru drum prin lume. Toți ştiau de existența Abatorului şi despre ceea ce se petrece acolo. De unde? Nu am aflat niciodată, nu am păşit în viața mea pragul nici unui abator, dar, cu toace acestea, mă îndoiesc că atrocitățile descrise de semenii mei şi puse în seama Abatorului s-ar petrece altfel decât mi-au fost descrise în anii petrecuți în țarc. Asomarea cu o lovitură de ciocan în cap, Înjunghierea şi Sângerarea, Jupuirea şi Tranşarea. Brr! Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc. Nu ştiu exact ce înseamnă fiecare dintre ele dar, în orice caz, nimic nu este de bine.

N-am prins niciodată o Triere, eveniment funest care precede Abatorul şi operaţiunile dinăuntrul lui; Oraşul are nevoie de carne, de carne proaspătă şi prin urmare, în ferme, Trierile se ţin lanţ. Cică veneau câţiva inşi în salopete sângerii, dotaţi şi cu filtre pentru bacterii, ceea ce-i făcea să arate ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o altă specie decât cea a stăpânilor. Ei erau Sortatorii. Te urmăreau prin nişte ochelari fumurii, speciali, care le afişa pe un display interior tot felul de date. Vârstă, greutate, strat de grăsime, stare de sănătate. Toate aceste date despre tine ajungeau la cunoştinţa Sortatorului care decidea dacă erai bun sau nu pentru Abator. Cei care îndeplineau condiţiile cerute de Sortatori erau marcaţi cu o picătură de vopsea albastră, aruncată de un soi de pistol de genul celor cu care se joacă puştii Stăpânilor. Nimic mai mult. Nici măcar nu durea, dar picătura de culoarea cerului avea implicaţii mult mai groaznice decât se poate bănui.

După plecarea Sortatorilor, îngrijitorul care avea în primire ţarcul îi culegea pe Marcaţi şi îi aşeza într-o cuşcă înghesuită care, în mai puţin de o oră, pleca spre Abator. Din când în când, câte unul dintre noi dispărea fără ca prin zonă să se fi arătat Sortatorii, ceea ce-i nedumerea pe neştiutori. Se pare că cei de la Fermă aveau nevoile lor de proteine şi lipide. Se hrăneau fără să mai ceară părerea Sortatorilor, fără să mai treacă hrana prin aprecierea ochelarilor fumurii.

Nu am prins nici o Triere, poate şi din cauză că ţarcul în care locuiam era populat cu tineret mult prea lipsit de substanţă pentru a face interesul Sortatorilor. Faptul că nu i-am văzut nu înseamnă că Sortatorii nu au trecut niciodată pe la respectivul ţarc. Mai devreme sau mai târziu Sortatorii vin, nici o Fermă nu-şi propune să întreţină populaţia dintr-un ţarc doar pentru distracţie. Nu am văzut picior de Sortator în viaţa mea şi pot spune că am avut noroc. Asta pentru că, în locul Sortatorilor, ţarcul în care mă aflam a fost vizitat de o familie. O familie în regulă. Mama, tata şi doi copii, băiat şi fată. I-au vizitat pe cei de la Fermă, o vizită de prietenie,

probabil, după care copiii au dorit să vadă şi țarcurile. Şi dorința li s-a îndeplinit.

Au nimerit exact în timpul mesei şi au fost grozav de surprinşi să constate ce îngrămădeală, ce țipete şi încăierări poate stârni un pumn de terci aruncat în copaia de metal. Niciodată nu ni se dădea mâncare pe săturate deoarece excesul de hrană stimula depunerea depozitelor de grăsime pe oase, lucru pe care nu-l apreciau nici Sortatorii şi nici clienții. Şi lupta pentru hrană stimula dezvoltarea muşchilor, a cărnii cu aspect şi gust comercial.

Ce i-o fi plăcut fetei la mine? Era o roşcată cu ochi verzi şi pătrunzători, mie mi se părea de-a dreptul uriaşă, privind-o de jos în sus, dar pe lângă părinții ei, ale căror capete aproape că atingeau tavanul, era de-a dreptul delicată şi plăpândă. În țarc erau destui dintre care putea alege, mult mai de soi decât mine. De vină să fi fost ochii, verzi ca şi ai ei?

Buna mea Stăpână, cea care m-a scos din Iadul Fermei şi al țarcului, m-a scăpat de teroarea Sortatorilor şi Abatorului, a început să urle şi să mă strângă la piept. Avea o piele care mirosea foarte frumos, niciodată nu mai simțisem o aşa desfătare olfactivă dar, de asemenea, nici nu mă mai simțisem la fel de înspăimântat. Nu-mi dădeam seama ce se dorea de la mine şi nici nu îndrăzneam să fac vreo mişcare, să fiu scăpat de la înălțimea la care eram ținut nu putea să însemne decât un drum la Abator fără intervenția Sortatorilor.

Tatăl ei şi mai uriaş, a încercat să mă ia din brațele fetiței, dar aceasta nu mi-a dat drumul decât într-un târziu, când partida fusese decisă în favoarea ei. Uriaşul, mârâind nu prea mulțumit, m-a apucat cu două degete de pielea de pe spate, partea cea mai sensibilă de care dispun. A fost îngrozitor, mi-a fost întinsă pielea atât de tare încât am crezut că voi sări din ea, dar nu am scos un cuvânt. Deşi nu înțelegeam exact ce anume discută membrii familiei de Stăpâni, ştiam că fetița vrea să mă ia cu ei. Încă nu ştiam ce anume poate însemna

asta, dar pe atunci nu întrevedeam soartă mai cumplită decât sfârşitul în ghearele Abatorului.

După ce uriaşul Stăpân m-a cercetat şi a dat mulțumit din cap, am fost ambalat într-un sac de hârtie şi, câteva ore mai târziu, mi-am cunoscut noua casă. O menajeră, mare cât o stâncă şi la fel de delicată, m-a îmbăiat şi apoi mi s-a dat voie să dorm într-o cutie de sub patul Stăpânei Daikkaa.

O soartă fericită, nu? În loc să ajung la Abator sau pe masa celor de la Fermă, am devenit animal de companie. Nu e chiar ciudat, vecinii, au şi ei un animal de companie din aceeaşi specie, deşi alții preferă pisicile uriaşe sau şopârlele din aceeaşi categorie. Dar e bine. Drept răsplată pentru faptul că am fost scăpat de la Fermă trebuie să-mi distrez Stăpâna şi pe ursuzul ei frate, care nu pierde nici o ocazie să-mi amintească de tigaia în care o să mă pună la prăjit atunci când o să-i vină cheful de o bucățică bună şi grasă. Poate că o va face, într-o bună zi, mai bine zis o zi a dracului de ghinionistă pentru mine, dar până atunci încerc să mă bucur de răgazul pe care mi l-a lăsat.

Am învățat să mă joc cu mingea, Stăpâna foloseşte nişte mingi uriaşe şi grele, dar, dacă mă opintesc cum trebuie, pot să le arunc foarte departe. Cercul e şi el foarte amuzant, aproape că nu mă satur aruncându-l. Şi câte şi mai câte. Cea mai mare parte a zilei o petrecem în parc, împreună cu prietenele şi prietenii Stăpânei. Uneori mai încasez câte un ghiont sau câte un şut, dar mă fac că nu observ. Doare al dracului de tare, mai ales când mă apucă de piele, încercând să mă ridice; câteodată mai mârâi şi mă fac că vreau să zgârii sau să muşc, dar niciodată nu am făcut-o şi nici nu o voi face; muşcătura noastră poate transmite o mulțime de boli şi Stăpânii îi eutanasiază pe cei agresivi.

Seara mă culc tot sub patul Stăpânei, îmi place la nebunie să mă întind printre lucrurile ei. Iubesc tot ce este al Stăpânei, chiar şi pantofii ei de sport, care miros a transpirație acră tot timpul. În fond ea mi-a salvat viața.

E chiar bine de trăit ca animal de companie, dar cât o să țină asta? Nu prea mulți au şansa să schimbe Abatorul cu confortul unei case tihnite şi, prin urmare, dacă aş suferi un accident grav sau Stăpâna s-ar plictisi de mine şi şi-ar dori un alt animal de companie, mai tânăr şi mai viguros, ce pot să fac? Ce altceva mă aşteaptă decât Abatorul? Sau lada de gunoi?

Stăpânii Cei Mari, părinții Stăpânei mele, vorbesc despre faptul că ea trebuie să plece mai departe la şcoală; copilăria ei se cam apropie de sfârşit şi trebuie să-şi desăvârşească educația într-o instituție aflată departe de casă. Ce o să se întâmple atunci cu mine?

E greu de crezut că Stăpânul, fratele mai mic al Stăpânei, îşi va face timp şi pentru mine; nu am nevoie de prea multe, pot fi şi ignorat, dacă altfel nu se poate, cer doar să fiu lăsat în pace şi să nu cunosc niciodată Abatorul. Să nu cunosc ororile Fermei, privirea scrutătoare a Sortatorilor, să nu cunosc foamea şi setea. Cam multe temeri pot trace prin capul unui animal de companie, nu?

A şi mai am şi unele speranțe. Acum câteva zile am auzit-o pe Stăpână că doreşte să-mi facă rost de o pereche, asta ca o compensație pentru faptul că a refuzat să mă sterilizeze în tinerețe. Cică i-ar plăcea să vadă cum ne creştem urmaşii şi, de ce nu? Poate c-o să-şi deschidă şi o mică fermă, ceva mai încolo. Acest lucru este permis, chiar încurajat de lege. Nu mă prea văd în postura unui animal de prăsilă dar, dacă aceasta este vrerea Stăpânilor, o voi face. Îmi iubesc modul de viață; evident, mi-aş dori să-mi împart drepturile cu Stăpânii, dar de vreme ce ei nu schițează nici un gest în această direcție, eu n-o pot face. Nu ştiu ce-mi rezervă viitorul şi nici dacă aş şti n-aş putea face nimic pentru a-l schimba. Să fug de acasă?! Ar fi o idee. Da. Deocamdată însă prefer să joc rolul unui cuminte şi supus animal de casă. Şi chestia aia cu împerecherea. Am înțeles de la stăpâni că poate fi a naibii de plăcută.

* * *

Da, da. Cam asta e tot ce pot să spun despre viața mea trecută. Căci a trecut ceva vreme, dar asta nu înseamnă că nu pot evalua totul la timpul prezent. Numai amintirea unor clipe foarte plăcute, a unei apuse fericiri, mă ajută să-mi înfrunt nefericirile prezente. Sunt sigur că trecuta fericire n-o să mai revină niciodată, nu, aşa ceva este imposibil. Imposibil!

Totul mergea atât de bine, totul era perfect. În casă se vorbea din ce în ce mai mult despre o parteneră de viață pentru mine, o parteneră alături de care să formez o pereche şi cu care să mă împerechez, da, straşnic joc de cuvinte. Visam zi şi noapte la împerechere, mai ales noaptea, când dormeam singur, în culcuşul meu de sub patul Stăpânei.

Dar micul meu univers perfect a fost distrus fără veste. Fără să mi se dea cel mai mic avertisment. De, trebuia să-mi dau seama de asta, nimeni nu se oboseşte să dea explicații unui animal de companie, mai ales că provine dintr-unul crescut pentru consum.

Stăpâna Daikkaa a trebuit să plece la şcoala aia despre care vorbeau mereu părinții ei. Bine, în mod normal, asta ar fi trebuit să se întâmple peste vreo câțiva ani. Din păcate, s-au întâmplat nişte chestii – n-a binevoit nimeni să-mi explice în amănunt despre ce anume era vorba – şi buna mea stăpână, cea care-mi făcea toate poftele, mă alinta şi chiar dorea să-mi facă rost de o pereche numai a mea, a trebuit să plece la şcoala aia, şcoală care mi-a ruinat tihna.

A plecat într-o dimineață, plângând de sărea cămaşa pe ea. N-a uitat să mă sărute de despărțire, să-mi aranjeze încă o dată fundița şi să-şi întrebe mama dacă mi-a împrospătat rezerva de deparazitant din zgardă. Aş fi dorit să mă ia cu ea, acolo la şcoala pe care începusem s-o urăsc încă din clipa în care aflasem de existența ei, deşi habar n-aveam ce putea însemna „şcoala”. Poate că şi Stăpâna ar fi dorit să mă ia cu ea, dar se pare că nu putea să facă chiar tot ce îşi dorea. Reguli de Stăpâni.

Stăpâna a plecat, nu mi s-a mai dat voie să intru în camera ei, să mă ascund printre lucrurile ei, să mă joc cu mingea sau să mă odihnesc pe pernuța mea specială. Mi s-a făcut culcuş într-o cutie, aruncată sub scară. Responsabil de soarta mea a devenit fratele mai mic al Stăpânei Daikkaa, mucosul şi nesuferitul Agirdop. Viața mea a cunoscut o rapidă şi iremediabilă înrăutățire.

Lui Agirdop, cu ochii lui verzi, aproape lipiți unul de altul şi gura lui strâmbă, plină de dinți asimetrici, îi plăcea la nebunie să se joace cu mine, numai că eu nu agream deloc atenția cu care mă copleşea mezinul familiei. Ajunsesem să regret zilele petrecute la Fermă şi când spun asta nu este nici un fel de exagerare. Pot spune că Agirdop era nebun de-a binelea. Câte chestii n-a inventat pentru a-mi face viața grea.

Cel mai rău dintre toate era curentul electric. Cred că ştiți cum e cu curentul ăsta. Da, e necesar, e peste tot, fără el lucrurile se mişcă încet, cel mai adesea deloc. Toată lumea îi laudă virtuțile, se înfiorează la gândul că s-ar putea să se supere şi să-şi epuizeze forța aia a lui. Pe mine curentul electric m-a făcut să plec de acasă.

Doi electrozi, doar de atât avea nevoie Agirdop pentru a mă face să simt chinurile iadului. Vi s-a întâmplat să vă electrocutați? Accidental, desigur, nu cred că există cineva pe lumea asta care să-şi dorească să se electrocuteze voluntar.

Şocul resimțit atunci când energia scăpată de sub control îți intră în organism. Scuturăturile violente, care te fac să pierzi controlul asupra sfincterelor. Dinții care-ți clănțănesc în gură, gata să crape. Şi durerile de ochi.

La început se mulțumea să-şi prindă electrozii de blidul meu de hrană, o troacă de inox. Apoi îşi strecura uneltele de tortură în aşternutul meu sărăcăcios, le lăsa înadins aruncate pe acolo pe unde obişnuiam să trec. Mă pândea. Îl simțeam de fiecare dată, ascuns pe undeva, rânjind cu gura lui rea şi plină de dinți stricați, cu ochii lui verzi ieşiți din orbite, gata să soarbă fiecare strop din suferința pe care mi-o provoca. Stătea ascuns şi nu ieşea a iveală decât în clipa în care corpul

îmi era zguduit de şocurile electrice. Ceea ce pentru mine era un adevărat iad, pentru Stăpânul meu nu era decât o nevinovată distracție. Iar Stăpânii, părinții lui, nu dădeau prea mare atenție acestei distracții a odraslei. I-au spus doar de câteva ori să nu mă mai chinuie şi atât. Ar fi putut să-i arunce blestemații de electrozi la gunoi, dar nu au făcut-o. De ce s-o facă? Nu eram decât un amărât de animal de companie, mai exact un animal de Fermă, crescut îndeobşte pentru a fi sacrificat şi mâncat, transformat într-un dobitoc de casă. Oricând se puteau întoarce la Fermă să-şi ia altul.

Am cedat în clipa în care micul tiran a dus lucrurile prea departe. Fără veste, m-a înşfăcat din culcuşul meu, mult mai neprimitor de când stăpâna Daikkaa plecase de acasă. M-a înşfăcat de după cap, în ciuda faptului că mă zbăteam şi încercam să-i scap şi m-a dus în grădina din spatele casei. Acolo, lângă un copac, aşteptau electrozii, uneltele diavolului, cu cozile lor roşii şerpuind prin iarbă.

Mi-am dat imediat seama ce voia să facă. Voia să mă lege de un copac şi să mă electrocuteze. Se săturase să mă supună la descărcări electrice „întâmplătoare". Voia mai mult. Nu-l mai mulțumea să controleze numai intensitatea descărcărilor electrice, dorea să controleze şi durata acestora.

Aşa ceva nu puteam accepta. O înțepătură electrică e insuportabilă, dar dacă durează câteva minute? La intensitatea dureroasă care-mi răscolea fiecare fibră a bietului meu corp ar fi putut foarte bine să dureze şi o veşnicie.

Am început să mârâi şi să mă zbat. Canalia râdea şi mă strângea şi mai tare de ceafă. Dar când a încercat să mă lege de copac, i-am scăpat. Mi-am înfipt colții în mâna lui butucănoasă, l-am zgâriat pe obrajii puhavi. Îl uram, niciodată nu mi-a plăcut băiatul acela plin de ifose şi cu apucături ciudate, dar nu mi-am putut închipui că o să-mi placă să-l aud țipând de durere.

M-a aruncat în iarbă şi a început să-şi lingă rănile, aşa cum numai o sălbăticiune poate să o facă. Pentru moment scăpasem, dar mi-am dat seama că rănile pe care i le

provocasem lui Agirdop au marcat sfârşitul existenței mele în casa familiei lui. Stăpânii nu aveau să tolereze un animal violent în casa lor, nu atâta timp cât acesta putea fi înlocuit cu uşurință.

M-am strecurat prin gard, urmărit de urletele tiranului care-şi chema părinții în ajutor. Dacă aş fi fost prins la fața locului riscam să fiu ucis cu o lovitură de picior sau cu vreo piatră bine aruncată.

Ce puteam face? Fără veste, existența mea tihnită se sfârşise. Nu aveam curajul să-mi imaginez că m-aş putea întoarce în casa Stăpânilor, nici chiar dacă Stăpâna Daikkaa, singura mea nădejde, s-ar fi aflat în camera ei şi nu undeva aiurea, pierdută printr-o şcoală care trebuia s-o transforme în ceva ce fratele ei, probabil, nu avea să devină niciodată. Locul lui era la Casa de Nebuni.

Nici chiar Daikkaa nu ar fi putut să-mi salveze pielea. Părinții ei țineau la ea, dar nu erau dispuşi să-i îndeplinească toate mofturile. Prezența unui animal în casă fusese trecută cu vederea, dar mă îndoiam că lacrimile bunei mele Stăpâne ar fi reuşit să justifice păstrarea unui animal agresiv. Eram pe cont propriu şi cel mai mare regret pe care-l aveam era că nu apucasem să mă îndop cum se cuvine înainte de a fugi. Nu mai fusesem niciodată de capul meu prin oraş, dar intuiam că o să treacă o vreme până să mai mănânc ceva ca lumea.

Primul lucru pe care l-am făcut, după ce mi-am evaluat situația nenorocită, a fost să mă întreb ce anume voi face.

Nu puteam spera că voi fi căutat pentru a fi dus acasă, văzusem de multe ori afişe cu animale de companie pierdute, prinse pe stâlpi sau pe garduri, dar niciunul nu prezenta pe cineva de specia mea. Probabil că deținerea unui astfel de animal de casă era umilitoare, orice stăpân cu dare de mână îşi putea permite ceva mai bun, existau atâtea posibilități.

Nu puteam risca să rămân în oraş. Puteam fi găsit de Stăpâni şi, în cel mai bun caz, trimis la Abator. Şi mai exista posibilitatea să fiu prăjit la foc de cutii din carton de către vagabonzii care-şi făceau veacul printre tomberoanele de

gunoi. Se mulțumeau cu ce aruncau alții, în mod sigur o bucățică fragedă şi durdulie ca mine le-ar fi făcut cu ochiul.

Am ales pădurea, în mintea mea era un loc mult mai puțin primejdios decât urbea populată cu Stăpâni țicniți şi variantele lor decăzute, vagabonzii care le scotoceau gunoaiele. Dacă aş fi ştiut câte primejdii ascunde şi pădurea, poate că nu aş fi avut curajul să păşesc nici măcar dincolo de lizieră. Dar eram prea înspăimântat, prea dornic să scap de Stăpâni şi, mai ales, prea neştiutor. Mult prea neştiutor.

Cred că m-au simțit încă de când am trecut de primii copaci, dar au evitat să se apropie. Probabil au considerat că era mai bine să mă evalueze înainte de se arunca asupra mea. Pentru ei, eram un ciudat, un străin.

Când i-am zărit în fața mea, era prea târziu să mai fac ceva. Şi ce aş fi putut face?

Semănau cu mine, doar că arătau mult mai jigăriți şi, mai ales, aveau în privire o agresivitate pe care nu o credeam posibilă la cei din specia mea. Asta m-a înfiorat, privirile lor pline de ură.

Am vrut să fug, dar n-am apucat să fac nici doi paşi când m-au rostogolit la pământ.

— Stai pe loc!

A fost un şoc, un şoc imens. Să-i aud vorbind, asemenea mie.

M-am supus, ce altă alternativă aveam? Doi dintre semenii mei mi se aşezaseră pe spate. Nici să respir nu mai puteam.

Cel care-mi ordonase să mă opresc s-a apropiat cu paşi apăsați. Mi-am dat seama de la început că el era cel care controla grupul.

M-a pipăit, ca şi cum ar fi fost un nenorocit de Evaluator. Mi-a pipăit şuncile, clătinând din cap nemulțumit. Cred şi eu, în comparație cu mine, era numai piele şi os. Dar cel mai tare păreau să-l intereseze bucățile de pânză cu care Stăpâna găsise de cuviință să mă înveşmânteze. A zăbovit îndelung şi asupra zgărzii de protecție contra paraziților. Unghiile lui, lungi şi neîngrijite, îmi provocau tot felul de zgârieturi pe gât,

dar nu am scos un sunet. După ce cunoscusem ororile curentului electric, ghearele care-mi mutilau epiderma erau chiar suportabile. Şi intuiam că de hotărârea lui depindea întregul meu viitor, care o fi fost acela.

— Un domestic, a hotărât masculul dominant, fără prea multă tragere de inimă.

— Ce facem cu el?

— Ce să facem? O să-l păstrăm, se poate dovedi de folos.

Aşa am fost admis între Sălbăticiți.

Zilele care au urmat au fost destul de neplăcute, îmi lipsea confortul căminului Stăpânilor, blidul cu resturi, oferit la ore fixe, micul meu lighenaş cu apă, culcuşul meu din materiale reciclabile. Toate acestea şi câte altele îmi lipseau, dar aveam tovărăşia Sălbăticiților.

Alfa, cel care conducea grupul format din douăzeci de bărbați şi zece femele, se bizuia mult pe forța lui brută pentru a-şi domina ceata. Cu toate acestea, pot spune că era cel mai inteligent şi mai practic Sălbăticit pe care l-am cunoscut.

M-a învățat să recunosc rădăcinile şi fructele comestibile. Şi terciul pe care ni-l serveau la Fermă era mai gustos decât majoritatea „delicateselor” pe care ni le procuram în pădure, dar am ajuns să apreciez mai mult libertatea decât gustul hranei.

Alfa îmi punea tot felul de întrebări despre viața mea de până atunci. Cel mai mult îl interesase, în primă fază, Ferma, după care interesul lui se mutase către modul de viață al Stăpânilor.

La început am crezut că-l interesa, pur şi simplu, modul de viață al Stăpânilor, dar în curând mi-am dat seama că Alfa urmărea ceva. Era prea meticulos, prea calculat. Numai printre Stăpâni mai întâlnisem asemenea chițibuşari.

Voia să ştie totul, dar absolut totul şi de aceea de foarte multe ori îmi venea destul de greu să-l mulțumesc. Şi se irita cumplit. Nu putea pricepe, trăisem printre Stăpâni, ar fi trebuit să ştiu mai multe, ar fi trebuit să mă informez mai

bine, să-i studiez mai atent. Irosisem degeaba ani întregi, ani petrecuți printre Stăpâni.

— Nu înțeleg, l-am întrebat într-o zi. De ce te interesează atât de mult Stăpânii?

Nu mi-a dat nici un răspuns. Când Alfa nu vrea să-ți răspundă, cel mai bine este să nu repeți întrebarea. Reacția lui poate fi la fel de dureroasă precum curentul electric.

Am aflat destul de curând de ce anume îl interesau genul acela de amănunte.

* * *

Dimineața răcoroasă de toamnă ne-a găsit, pe mine, pe Alfa şi grupul lui, la marginea oraşului din care fugisem cu două sezoane în urmă. Timpul trecuse repede şi acum doar un observator foarte înzestrat ar fi reuşit să mă deosebească de restul cetei. Grăsimea mi se topise de pe muşchi, arsurile provocate de curentul electric mi se cicatrizaseră, la fel cum se cicatrizaseră şi rănile pe care le căpătasem din cauza lipsei mele de experiență în pădure. Arătam ca un Sălbăticit. Eram unul de-al lor.

Alfa a avut pretenția să ne aşezăm în jurul lui, pe nişte muşuroaie părăsite, iar el, de la înălțimea unei buturugi, a început să ne vorbească. Tare şi răspicat, aşa cum numai Alfa era în stare, el, cel mai puternic mascul al turmei.

— Ce sunteți voi? Ce suntem noi?

Cred că aştepta un răspuns din partea noastră deoarece a repetat întrebarea. Şi ce puteam să-i răspundem? Că eram turmele crescute de Stăpâni pentru a le satisface nevoia de carne, de proteină? Că eram nişte ființe care puteam gândi şi reacționa, în ciuda părerii Stăpânilor despre noi? Aveam sentimente, eram capabili să învățăm, dar nici pe departe nu ne puteam ridica la nivelul Stăpânilor. Ei erau capabili de. altfel de trăiri. Aş fi putut să spun câte ceva din tot ceea ce gândeam, dar mi-am dar seama că trebuia să tac.

— Cine suntem? V-ați pus vreodată întrebarea asta? Cine suntem sau, mai degrabă, ce am fost? Ştie cineva ce am fost?

La întrebarea asta chiar că nu i-aş fi putut servi nici un răspuns. Cred că în nici un caz Alfa nu se aştepta ca cineva să-i spună să dintotdeauna fuseserăm animalele de hrană ale Stăpânilor.

— Nu ştiți?! Ei bine, nici nu mă aşteptam să ştiți. De-a lungul timpului specia noastră a devenit nevolnică, prea puțin preocupată de ceea ce a reprezentat ea odată. Semenii noştri s-au mulțumit să scormonească prin gunoaie şi să privească înainte, la ceea ce poate aduce ziua de mâine, la ceea ce poate aduce următoarea oră sau chiar următoarea clipă. Nimeni nu ne poate învinovăți pentru asta, afară, poate, de noi înşine. Trebuia să privim şi înapoi, să nu uităm ce am fost şi să ne cutremurăm la gândul a ceea ce am ajuns.

A fost o vreme când Lumea era a noastră. Au fost timpuri când noi stăpâneam totul şi dispuneam de tot ce ne înconjura după bunul plac, după nevoile noastre. Da, noi am stăpânit Lumea şi bogățiile ei, Noi şi nu Ei, suntem stăpânii de drept ai acestui colț de Univers. Mă întreb dacă ştie vreunul dintre voi ce este acela Univers, ce reprezintă sclipirile de pe cerul nopții şi mingea de foc orbitoare din văzduhul zilei. A fost o vreme când fiecare dintre noi ştia toate astea şi multe altele. Noi eram Stăpânii.

Dar ignoranța şi ambițiile ne-au pierdut. Puternicii zilei au declanşat un cataclism în care a pierit majoritatea celor asemenea nouă. Specia noastră a fost aruncată cu multe mii de ani înapoi, aproape de începuturile existenței ei. Nimeni nu se mai lupta pentru confort, pentru înțelepciune, principala noastră țintă devenise lupta pentru supraviețuire într-o lume care ne devenise dintr-o dată extrem de ostilă.

Poate că am fi reuşit să ne redresăm, pentru unii nu era decât o criză, una a naibii de nasoală dar nu imposibil de depăşit.

Dar au venit Ei. Dintr-o găoază de Univers s-au năpustit asupra noastră cu navele lor argintii. Ne-au adunat în Ferme şi au început să ne masacreze pentru neprețuita lor hrană. Unii dintre noi am rămas în libertate, continuând să trăim cu

te miri ce. Ne-au lăsat în pace, pentru propria lor plăcere. Unul de-ai noştri trăit în pădure are carnea mai fragedă decât cea a unui animal de fermă, întrebați orice nenorocit care ne mănâncă şi nu vă va spune altceva.

Vă întrebați de unde ştiu astea? De unde ştiu cine am fost şi care a fost drumul decăderii noastre? Ei bine, când alții erau interesați doar de hrană şi înmulțirea speciei, câțiva, o mână dintr-ai nosştri, au încercat să păstreze amintirile. Transmise de la unul la altul, prin viu grai, amintirile s-au păstrat, am reuşit să nu uităm cine am fost. Am reuşit să ne păstrăm mândria, ura şi dorința de a ne relua locul într-o Lume care a fost dintotdeauna a noastră.

Ei sunt intruşii, uzurpatorii. Ei sunt cei care s-au strecurat în casa noastră şi ne-au dat afară ba, mai mult decât atât, ne-au tratat mai rău decât pe sclavi. Ne-au transformat în mâncare, au ajuns să ne trateze asemenea unor hălci insensibile de carne.

Şi nu putem permite asta. Noi suntem Stăpânii, adevărații Stăpâni. O să luăm înapoi ceea ce este al nostru. O să vedeți.

Pentru început am atacat o casă. Casa foştilor mei Stăpâni. Alfa a insistat să lovim acolo prima dată. Ştia el ce ştia. Îşi făcuse planul de multă vreme şi nu puteam face nimic pentru a-l opri. De fapt, nici nu voiam asta. Gândul că fusesem tratat ca un animal de fermă, chiar dacă foarte bine pentru un animal de fermă, când ar fi trebuit să fiu unul dintre Stăpâni, mi-a mobilizat toate resursele de ură.

Ştiam pe unde se intră în casă, chiar şi atunci când uşa era încuiată. Ştiam toate cotloanele. Ştiam ce trebuie să fac. Alfa doar îmi deschisese ochii.

Am lovit năprasnic, în miez de noapte. Şi nu am avut milă.

Primii au căzut Stăpânii cei mari. Cei care se credeau stăpâni. I-am zdrobit cu pietre şi bâte. Erau atât de uluiți, încât nici nu au reacționat. Alfa impusese ritmul şi-şi coordona ceata cu sunete guturale. Niciunul dintre bărbați nu s-a oprit decât în clipa în care cei doi monştri cu ochii verzi

au fost transformați într-o masă informă de carne. Apoi am atacat camerele de sus.

În prima cameră l-am descoperit pe Agirdop, urla înspăimântat, ținându-se de pereți. În sfârşit, cunoscuse şi el spaima.

Mi-ar fi plăcut să-l conectez la electrozi, merita din plin. Din păcate nu am avut timp. L-am zdrobit cu bâtele până a devenit o pată stacojie pe duşumea.

Cel mai greu mi-a fost când am năvălit peste Daikkaa. Dintre toți Uzurpatorii se purtase cel mai frumos cu mine. Fără îndoială că ei i se datora faptul că nu sfârşisem într-unul dintre abatoare şi apucase să aflu care era adevărul despre specia mea. Ea mă salvase de Sortatori şi de oroarea Fermei, dar nu trebuia să uit nici măcar o clipă că făcea parte din banda de cotropitori cosmici care ne urgisise la iadul Fermelor de îngrăşare. Fără sentimentalisme. I-am zdrobit capul, urmărit de privirea ochilor ei verzi. Asta i-a fost, trebuia să fi rămas la casa ei, în găoaza aia de galaxie din care a venit.

Am părăsit casa plini de sângele cotropitorilor, dar şi de speranțe. După multă vreme, specia noastră îşi regăsise demnitatea. Îi atacasem pe cotropitori.

* * *

Din zi în zi suntem tot mai mulți. Mai puternici. Niciodată nu aş fi crezut că subteranele oraşelor, pădurile, gropile de gunoi şi alte asemenea locuri pot ascunde atâția dintre noi. Mereu ni se alătură grupuri noi, Alfa este un bun orator, mereu reuşeşte să-i convingă să se lepede de starea de animalitate şi să-i atace pe uzurpatori.

Sunt conştient că pentru aceste mici victorii ale noastre va trebui să plătim un preț foarte mare. Uzurpatorii nu vor asista nepăsători la revolta noastră. Nu vor accepta ca animalele din fermele lor de îngrăşare să le masacreze semenii. Vor întreprinde ceva, este o chestiune de timp până să reacționeze în forță. Ne sunt superiori ca dimensiune şi

armament, dar sunt convins că-i depăşim ca motivație. În fond, aceasta este casa noastră, nu a lor.

NU E CASA VOASTRĂ, LICHELELOR, PLECAȚI ÎNAPOI, ÎN GĂOAZA AIA DE GALAXIE DE UNDE AȚI VENIT! DOAR ASTA AM SĂ VĂ SPUN.

SFÂRŞIT